

IV. JURISPRUDENȚĂ ÎCCJ

• ABSTRACT

In relation to the activity of the High Court of Cassation and Justice (the Panel regarding the appeal in the interest of the law), several decisions on admission were ruled on in relation to the Criminal Code and Code of civil procedure.

RIL

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 7/2020
(M. OF. NR. 486/09.06.2020):
ART. 44 ALIN. (2) DIN CODUL PENAL**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 7/2020 (M. Of. 486 din 9 iunie 2020)	Complet RIL	C. pen.	Art. 44 alin. (2)	În cazul pluralității intermediare de infracțiuni, în ipoteza în care primul și/sau a doilea termen al pluralității intermediare este format dintr-un concurs de infracțiuni, contopirea tuturor pedepselor stabilite se realizează, în cadrul unei operațiuni unice, potrivit dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni.

În M. Of. nr. 486 din 9 iunie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 7/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Codul penal.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că în cazul pluralității intermediare de infracțiuni, în ipoteza în care primul și/sau a doilea termen al pluralității intermediare este format dintr-un concurs de infracțiuni, contopirea tuturor pedepselor stabilite se realizează, în cadrul unei operațiuni unice, potrivit dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni.

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 44 alin. (2) – „Pluralitatea intermediară” din Codul penal

„(2) În caz de pluralitate intermediară, pedeapsa pentru noua infracțiune și pedeapsa anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor de la concursul de infracțiuni.”

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 7/2020

Prin Decizia nr. 7/2020, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursul în interesul legii promovat de Colegiul de conducere al Curții de Apel București și a stabilit că: *„În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Codul penal, în cazul pluralității intermediare de infracțiuni, în ipoteza în care primul și/sau a doilea termen al pluralității intermediare este format dintr-un concurs de infracțiuni, contopirea tuturor pedepselor stabilite se realizează, în cadrul unei operațiuni unice, potrivit dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni”*.

DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 12/2020
(M. OF. NR. 546/25.06.2020): ART. 191 ALIN. (1) C. PR. CIV. RAP.
LA ART. 187 ALIN. (1) PCT. 1 LIT. A) C. PR. CIV.

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 12/2020 (M. Of. nr. 546 din 25 iunie 2020)	Complet RIL	Codul de procedură civilă	Art. 191 alin. (1) rap. la art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a)	Partea în sarcina căreia s-a stabilit amenda judiciară prevăzută de art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) C. pr. civ. pentru introducerea, cu rea-credință, a unor cereri principale, accesorii, adiționale sau incidentale, precum și pentru exercitarea unor căi de atac vădit netemeinice, prin aceeași hotărâre prin care au fost soluționate aceste cereri, poate formula critici care vizează amendarea sa numai pe calea cererii de reexaminare, neputând supune aceste critici controlului judiciar prin intermediul apelului sau recursului.

În M. Of. nr. 546 din 25 iunie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 12/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 191 alin. (1) C. pr. civ., prin raportare la art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) C. pr. civ.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că partea în sarcina căreia s-a stabilit amenda judiciară prevăzută de art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) C. pr. civ. pentru introducerea,

cu rea-credință, a unor cereri principale, accesorii, adiționale sau incidentale, precum și pentru exercitarea unor căi de atac vădit netemeinice, prin aceeași hotărâre prin care au fost soluționate aceste cereri, poate formula critici care vizează amendarea sa numai pe calea cererii de reexaminare, neputând supune aceste critici controlului judiciar prin intermediul apelului sau recursului.

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) C. pr. civ.

„(1) Dacă legea nu prevede altfel, instanța, potrivit dispozițiilor prezentului articol, va putea sancționa următoarele fapte săvârșite în legătură cu procesul, astfel:

1. cu amendă judiciară de la 100 lei la 1.000 lei:

a) introducerea, cu rea-credință, a unor cereri principale, accesorii, adiționale sau incidentale, precum și pentru exercitarea unei căi de atac, vădit netemeinice”.

Art. 191 alin. (1) C. pr. civ.

„(1) Împotriva încheierii prevăzute la art. 190, cel obligat la amendă sau despăgubire va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acesteia”.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 12/2020

Prin **Decizia nr. 12/2020**, ÎCCJ (Complet RIL) *a admis* recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, a stabilit că: **„în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 191 alin. (1) din Codul de procedură civilă, partea în sarcina căreia s-a stabilit amenda judiciară prevăzută de art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă pentru introducerea, cu rea-credință, a unor cereri principale, accesorii, adiționale sau incidentale, precum și pentru exercitarea unor căi de atac vădit netemeinice, prin aceeași hotărâre prin care au fost soluționate aceste cereri, poate formula critici care vizează amendarea sa numai pe calea cererii de reexaminare, neputând supune aceste critici controlului judiciar prin intermediul apelului sau recursului”.**

DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 9/2020
(M. OF. NR. 548/25.06.2020): ART. 470, ART. 478 ALIN. (2)
ȘI A ART. 479 ALIN. (2) C. PR. CIV. RAP. LA ART. 254 ALIN. (1)
ȘI (2) C. PR. CIV.

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 9/2020 (M. Of. nr. 548 din 25 iunie 2020)	Complet RIL	Codul de procedură civilă	Art. 254 alin. (1) și (2), art. 470, art. 478 alin. (2) și a art. 479 alin. (2)	În noțiunea de probe noi ce pot fi propuse și încuviințate în faza apelului se includ atât probele propuse în fața primei instanțe prin cererea de chemare în judecată sau întâmpinare, cât și acelea care nu au fost propuse în fața primei instanțe sau au fost propuse tardiv, iar în privința lor prima instanță de fond a constatat decăderea.

În M. Of. nr. 548 din 25 iunie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 9/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 470, art. 478 alin. (2) și a art. 479 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin raportare la art. 254 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că, în noțiunea de probe noi ce pot fi propuse și încuviințate în faza apelului se includ atât probele propuse în fața primei instanțe prin cererea de chemare în judecată sau întâmpinare, cât și acelea care nu au fost propuse în fața primei instanțe sau au fost propuse tardiv, iar în privința lor prima instanță de fond a constatat decăderea.

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 254 alin. (1) și (2), art. 470, art. 478 alin. (2) și a art. 479 alin. (2) C.pr. civ.

„Art. 254 alin. (1) și (2)

(1) Probele se propun, sub sancțiunea decăderii, de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, iar de către pârât prin întâmpinare, dacă legea nu dispune altfel. Ele pot fi propuse și oral, în cazurile anume prevăzute de lege.

(2) Dovezile care nu au fost propuse în condițiile alin. (1) nu vor mai putea fi cerute și încuviințate în cursul procesului, în afară de cazurile în care:

1. necesitatea probei rezultă din modificarea cererii;

2. nevoia administrării probei reiese din cercetarea judecătorească și partea nu o putea prevedea;

3. partea învederează instanței că, din motive temeinic justificate, nu a putut propune în termen probele cerute;

4. administrarea probei nu duce la amânarea judecării;

5. există acordul expres al tuturor părților.

(...)

Art. 470

(1) Cererea de apel va cuprinde:

a) numele și prenumele, codul numeric personal, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, codul unic de înregistrare sau codul de identificare fiscală, numărul de înmatriculare în registrul comerțului ori de înscriere în registrul persoanelor juridice și contul bancar. Dacă apelantul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul;

b) indicarea hotărârii atacate;

c) motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază apelul;

d) probele invocate în susținerea apelului;

e) semnătura.

(2) La cererea de apel se va atașa dovada achitării taxelor de timbru.

(3) Cerințele de la alin. (1) lit. b) și e) și cea de la alin. (2) sunt prevăzute sub sancțiunea nulității, iar cele de la alin. (1) lit. c) și d), sub sancțiunea decăderii. Lipsa semnăturii poate fi împlinită în condițiile art. 196 alin. (2), iar lipsa dovezii achitării taxei de timbru poate fi complinită până la primul termen de judecată la care partea a fost legal citată în apel.

(4) Când dovezile propuse sunt martori sau înscrisuri nearătate la prima instanță, se vor aplica în mod corespunzător dispozițiile art. 194 lit. e).

(5) În cazul în care termenul pentru exercitarea apelului curge de la un alt moment decât comunicarea hotărârii, motivarea apelului se va face într-un termen de aceeași durată, care curge, însă, de la data comunicării hotărârii.

(...)

Art. 478 alin. (2)

(2) Părțile nu se vor putea folosi înaintea instanței de apel de alte motive, mijloace de apărare și dovezi decât cele invocate la prima instanță sau arătate în motivarea apelului ori

în întâmpinare. Instanța de apel poate încuviința și administrarea probelor a căror necesitate rezultă din dezbateri.

(...)

Art. 479 alin. (2)

(2) Instanța de apel va putea dispune refacerea sau completarea probelor administrate la prima instanță, în cazul în care consideră că sunt necesare pentru soluționarea cauzei, precum și administrarea probelor noi propuse în condițiile art. 478 alin. (2)".

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 9/2020

Prin Decizia nr. 9/2020, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj și, în consecință, a stabilit că: „interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 470, art. 478 alin. (2) și a art. 479 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin raportare la art. 254 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, în noțiunea de probe noi ce pot fi propuse și încuviințate în faza apelului se includ atât probele propuse în fața primei instanțe prin cererea de chemare în judecată sau întâmpinare, cât și acelea care nu au fost propuse în fața primei instanțe sau au fost propuse tardiv, iar în privința lor prima instanță de fond a constatat decăderea”.

HP

• ABSTRACT

Furthermore, in relation to the activity of the High Court of Cassation and Justice (the Panel regarding the settlement of certain legal matters), nine decisions were published regarding: Law no. 227/2015 regarding the Fiscal Code, the Code of criminal procedure; Law no. 213/2015 on Policyholder Guarantee Fund; Law of thanksgiving for the victory of the Romanian Revolution of December 1989, for the anti-communist workers' revolt from Braşov of November 1987 and for the anti-communist workers' revolt from Valea Jiului – Lupeni – August 1977 no. 341/2004, as subsequently amended and supplemented; Law no. 10/2001 on the regime of the abusively taken buildings during the period 6 March 1945 – 22 December 1989 and Law no. 165/2013 on the measures to complete the process of restitution, in kind or by equivalent, of properties abusively taken during the communist regime in Romania; Code of Civil Procedure and Law no. 241/2006 on service of water supply and sewerage, as republished; Law no. 101/2016 on remedies and appeals concerning the awarding of public procurement contracts, sectorial contracts and concessions and for the organization and functioning of the National Council for Solving Complaints, as subsequently amended and supplemented; Law no. 255/2010 on expropriation on grounds of public utility, needed for the achievement of certain goals of national, county and local interest; Law no. 33/1994 on expropriation for public utility; Law no. 18/1991 concerning real estate.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 5/2020
(M. OF. NR. 480/05.06.2020): INDEMNIZAȚIA DE HRANĂ
ACORDATĂ PERSONALULUI DIN SISTEMUL SANITAR
SE CUPRINDE ÎN BAZA DE CALCUL AL CONTRIBUȚIEI
DE ASIGURĂRI SOCIALE ȘI ÎN CEA DE ASIGURĂRI SOCIALE
DE SĂNĂTATE**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 5/2020	Complet DCD	Legea nr. 227/2015	Art. 139 alin. (1)	Indemnizația de hrană acordată

(M. Of. 480 din 5 iunie 2020)		privind Codul fiscal	lit. a), art. 142 lit. s) pct. 3, precum și ale art. 157 alin. (1) lit. a) și alin. (2)	personalului din sistemul sanitar se cuprinde în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale și în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, începând cu data de 1 ianuarie 2018.
-------------------------------	--	----------------------------	---	--

În M. Of. nr. 480 din 5 iunie 2020 a fost publicată **Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 5/2020** prin care s-a dezbătut sesizarea cu privire la **interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 139 alin. (1) lit. a), art. 142 lit. s) pct. 3, precum și ale art. 157 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal.**

Astfel, Înalta Curte a hotărât că, în interpretarea și aplicarea respectivelor dispoziții, **indemnizația de hrană acordată personalului din sistemul sanitar se cuprinde în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale și în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, începând cu data de 1 ianuarie 2018.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 139 alin. (1) lit. a), art. 142 lit. s) pct. 3, precum și ale art. 157 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal

„Art. 139

(1) Baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale, în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor, o reprezintă câștigul brut realizat din salarii și venituri asimilate salariilor, în țară și în alte state, cu respectarea prevederilor legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, care include:

a) veniturile din salarii, în bani și/sau în natură, obținute în baza unui contract individual de muncă, a unui raport de serviciu sau a unui statut special prevăzut de lege. În situația personalului român trimis în misiune permanentă în străinătate, veniturile asupra cărora se datorează contribuția sunt cele prevăzute la art. 145 alin. (1) lit. a.

(...)

Art. 142

Nu se cuprind în baza lunară de calcul al contribuțiilor de asigurări sociale următoarele:

(...)

s) următoarele avantaje primite în legătură cu o activitate dependentă:

(...)

3. hrana și drepturile de hrană acordate potrivit legii;

(...)

Art. 157

(1) Baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor, în țară și în străinătate, cu respectarea prevederilor legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum și a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, o reprezintă câștigul brut care include:

a) veniturile din salarii, în bani și/sau în natură, obținute în baza unui contract individual de muncă, a unui raport de serviciu sau a unui statut special prevăzut de lege. În situația personalului român trimis în misiune permanentă în străinătate, veniturile din salarii cuprind salariile de bază sau, după caz, soldele funcțiilor de bază corespunzătoare funcțiilor în care persoanele respective sunt încadrate în țară, la care se adaugă, după caz, sporurile și adaosurile care se acordă potrivit legii;

(...)

(2) Nu se cuprind în baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate sumele prevăzute la art. 76 alin. (4) lit. d), art. 141 lit. d) și art. 142”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 5/2020

Prin **Decizia nr. 5/2020, ÎCCJ (Complet DCD) a admis** sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov – Secția civilă, în dosarul nr. 92/119/2019 și, în consecință, a stabilit că: „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 139 alin. (1) lit. a), art. 142 lit. s) pct. 3, precum și ale art. 157 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, indemnizația de hrană acordată personalului din sistemul sanitar, în conformitate cu dispozițiile art. 18 alin. (1) și (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, se cuprinde în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale și în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, începând cu data de 1 ianuarie 2018”.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 29/2020
(M. OF. NR. 509/15.06.2020): ART. 4 ALIN. (1) LIT. A), B)
ȘI ART. 15 ALIN. (2) DIN LEGEA NR. 213/2015
PRIVIND FONDUL DE GARANTARE A ASIGURAȚILOR**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 29/2020 (M. Of. nr. 509 din 15 iunie 2020)	Complet DCD	Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asigurațiilor	Art. 4 alin. (1) lit. a), lit. b) și art. 15 alin. (2)	Prin creditor de asigurare se înțelege și societatea de asigurare care a despăgubit pe asiguratul său, titulară a dreptului de regres izvorât dintr-o poliță CASCO împotriva asiguratorului de răspundere civilă obligatorie aflat în faliment. Prin creanță de asigurare se înțelege și creanța izvorâtă din dreptul de regres al societății de asigurare care a despăgubit pe asiguratul său împotriva asiguratorului de

				<p>răspundere civilă obligatorie aflat în faliment.</p> <p>Plafonul de 450.000 lei se aplică pe creanțe de asigurare, în situațiile în care se exercită dreptul de regres de către societatea de asigurare care a efectuat plata indemnizației către propriul asigurat, ca efect al subrogării în drepturile asiguratului CASCO, pentru fiecare creanță în parte.</p>
--	--	--	--	---

În M. Of. nr. 509 din 15 iunie 2020 a fost publicată **Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 29/2020** prin care s-a dezbătut sesizarea cu privire la **interpretarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. a), lit. b) și art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 4 alin. (1) lit. a), lit. b) și art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților

„Art. 4 – (1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) creanța de asigurări – creanțele creditorilor de asigurări care rezultă dintr-un contract de asigurare, inclusiv sumele rezervoate pentru acești creditori atunci când unele elemente ale datoriei nu sunt cunoscute încă. Se consideră creanțe de asigurări sumele achitate creditorilor de asigurări din disponibilitățile Fondului, reprezentând despăgubiri/indemnizații, precum și primele datorate de către asiguratorul debitor pentru perioada în care riscul nu a fost acoperit de acesta, ca urmare a încetării contractelor de asigurare;

b) creditorii de asigurări sunt, după caz:

(i) persoana asigurată – persoana fizică sau juridică aflată în raporturi juridice cu asiguratorul debitor prin încheierea contractului de asigurare;

(ii) beneficiarul asigurării – terța persoană căreia, în baza legii sau a contractului de asigurare, asigurătorul debitor urmează să îi achite sumele cuvenite ca urmare a producerii riscului asigurat;

(iii) persoană păgubită (în cazul asigurării de răspundere civilă) – persoana îndreptățită să primească despăgubiri pentru prejudiciul suferit ca urmare a producerii unui risc acoperit printr-un contract de asigurare de răspundere civilă;”

„Art. 15 – (2) Plata de către Fond a creanțelor de asigurări stabilite ca fiind certe, lichide și exigibile se face în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment.”

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 29/2020

Prin **Decizia nr. 29/2020, ÎCCJ (Complet DCD)** a admis sesizarea formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 360/2/2017 și, în consecință, a stabilit că:

– În interpretarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 213/2015, **prin creditor de asigurare se înțelege și societatea de asigurare care a despăgubit pe asiguratul său, titulară a dreptului de regres izvorât dintr-o poliță CASCO împotriva asigurătorului de răspundere civilă obligatorie aflat în faliment;**

– În interpretarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 213/2015, **prin creanță de asigurare se înțelege și creanța izvorâtă din dreptul de regres al societății de asigurare care a despăgubit pe asiguratul său împotriva asigurătorului de răspundere civilă obligatorie aflat în faliment;**

– În interpretarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015, **plafonul de 450.000 lei se aplică pe creanțe de asigurare, în situațiile în care se exercită dreptul de regres de către societatea de asigurare care a efectuat plata indemnizației către propriul asigurat, ca efect al subrogării în drepturile asiguratului CASCO, pentru fiecare creanță în parte.**

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 14/2020
(M. OF. NR. 513/16.06.2020): ART. 5 ALIN. (2) CU REFERIRE
LA ART. 3 ALIN. (1) LIT. B) PCT. 3 DIN LEGEA NR. 341/2004**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Articol	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 14/2020 (M. Of. nr. 513 din 16 iunie 2020)	Complet DCD	Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 și pentru revolta muncitorească anticomunistă din Valea Jiului - Lupeni - august 1977 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare	Art. 5 alin. (2) cu referire la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3	Deținătorii titlului de Luptător cu Rol Determinant nu datorează contribuție la asigurările sociale de sănătate pentru indemnizațiile primite în temeiul Legii nr. 341/2004.

În M. Of. nr. 513 din 16 iunie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 14/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați - Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, referitor la interpretarea dispozițiilor

art. 5 alin. (2) cu referire la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 și pentru revolta muncitorească anticomunistă din Valea Jiului – Lupeni – august 1977 nr. 341/2004.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că, în interpretarea respectivelor dispoziții, deținătorii titlului de Luptător cu Rol Determinant nu datorează contribuție la asigurările sociale de sănătate pentru indemnizațiile primite în temeiul Legii nr. 341/2004.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 și pentru revolta muncitorească anticomunistă din Valea Jiului – Lupeni – august 1977 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare:

Art. 3 – „(1) Pentru cinstirea memoriei celor care și-au jertfit viața și în semn de grațitudine față de cei care au luptat pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989, se instituie următoarele titluri: (...)

b) Luptător pentru Victoria Revoluției din Decembrie 1989:

1. Luptător Rănit – atribuit celor care au fost răniți în luptele pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 sau în legătură cu aceasta, dacă au fost răniți prin utilizarea armelor de foc ori a tehnicii de luptă de către forțele represive, prin loviri sau alte violențe comise de reprezentanți ai acestora;

2. Luptător Reținut – atribuit celor care au fost puși în detenție preventivă, până în data de 22 decembrie 1989, de forțele de represiune, ca urmare a participării la acțiunile pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989;

3. Luptător cu Rol Determinant – atribuit celor care în perioada 14-22 decembrie 1989 au avut un rol determinant la declanșarea și victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, și-au pus viața în pericol în confruntările cu forțele de represiune, au ocupat și apărat obiectivele de importanță deosebită, care au aparținut regimului totalitar, doar în localitățile în care, în urma acestor acțiuni și confruntări, au rezultat persoane ucise, rănite sau reținute, până la fuga dictatorului;

4. Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite – atribuit celor care, în perioada 14-25 decembrie 1989, au mobilizat și au condus grupuri sau mulțimi de oameni, au construit și au menținut baricade împotriva forțelor de represiune ale regimului totalitar comunist, au ocupat obiective de importanță vitală pentru rezistența regimului totalitar și le-au apărat până la data judecării dictatorului, în localitățile unde au luptat pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, precum și celor care au avut acțiuni dovedite împotriva regimului și însemnelor comunismului între 14-22 decembrie 1989. (...)

Art. 5 – „(...) (2) Drepturile acordate conform prezentei legi nu sunt considerate venituri, nu se impozitează și nu afectează acordarea altor drepturi. (...)”

Jurisprudența Curții Constituționale

Din verificările efectuate rezultă că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor legale supuse interpretării.

Raportul asupra dezlegării chestiunii de drept

Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori, constatând că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, *au apreciat că, în interpretarea art. 5 alin. (2) cu referire la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din Legea nr. 341/2004, prin raportare la prevederile art. 154 alin. (1) lit. d), art. 155 și 114 din Codul fiscal și art. 224 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006, deținătorii titlului de Luptător cu Rol Determinant nu datorează contribuție la asigurările sociale de sănătate pentru indemnizațiile primite în temeiul Legii nr. 341/2004.*

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 14/2020

Prin **Decizia nr. 14/2019, ÎCCJ (Complet DCD) a admis** sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați - Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Astfel, Înalta Curte a stabilit faptul că, **„în interpretarea art. 5 alin. (2) cu referire la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 și pentru revolta muncitorească anticomunistă din Valea Jiului - Lupeni - august 1977 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la prevederile art. 154 alin. (1) lit. d), art. 155 și 114 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și art. 224 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deținătorii titlului de Luptător cu Rol Determinant nu datorează contribuție la asigurările sociale de sănătate pentru indemnizațiile primite în temeiul Legii nr. 341/2004”**.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 30/2020
(M. OF. NR. 523/18.06.2020): ART. 3-4 DIN LEGEA NR. 10/2001
PRIVIND REGIMUL JURIDIC AL UNOR IMOBILE PRELuate
ÎN MOD ABUZIV ÎN PERIOADA 6 MARTIE 1945-22
DECEMBRIE 1989**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 30/2020 (M. Of. nr. 523 din 18 iunie 2020)	Complet DCD	Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989	Art. 3-4	După încheierea unei convenții prin care fostul proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia au înstrăinat dreptul la despăgubire unor terțe persoane, părțile convin desființarea acestei convenții și repunerea lor în situația anterioară, dreptul la măsuri reparatorii al cesionarului nu subzistă. În acest caz, dreptul la măsuri reparatorii în echivalent revine în patrimoniul înstrăinătorului (înstrăinătorilor) plafonat potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (2) sau, după caz, alin. (4) din Legea nr. 165/2013.
		Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură	Art. 24 alin. (2)	

		sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România		
--	--	--	--	--

În M. Of. nr. 523 din 18 iunie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 30/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 3 și 4 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, în coroborare cu prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că, după încheierea unei convenții prin care fostul proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia au înstrăinat dreptul la despăgubire unor terțe persoane, părțile convin desființarea acestei convenții și repunerea lor în situația anterioară, dreptul la măsuri reparatorii al cesionarului nu subzistă. În acest caz, dreptul la măsuri reparatorii în echivalent revine în patrimoniul înstrăinătorului (înstrăinătorilor) plafonat potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (2) sau, după caz, alin. (4) din Legea nr. 165/2013.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 3-4 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989

„Art. 3

(1) Sunt îndreptățite, în înțelesul prezentei legi, la măsuri reparatorii constând în restituire în natură sau, după caz, prin echivalent*):

a) persoanele fizice, proprietari ai imobilelor la data preluării în mod abuziv a acestora;
b) persoanele fizice, asociați ai persoanei juridice care deținea imobilele și alte active în proprietate la data preluării acestora în mod abuziv;

c) persoanele juridice, proprietari ai imobilelor preluate în mod abuziv de stat, de organizații cooperatiste sau de orice alte persoane juridice după data de 6 martie 1945; îndreptățirea la măsurile reparatorii prevăzute de prezentul articol este condiționată de continuarea activității ca persoană juridică până la data intrării în vigoare a prezentei legi sau de împrejurarea ca activitatea lor să fie fost interzisă sau întreruptă în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, iar acestea să-și fi reluat activitatea după data de 22

decembrie 1989, dacă, prin hotărâre judecătorească, se constată că sunt aceeași persoană juridică cu cea desființată sau interzisă, precum și partidele politice a căror activitate a fost interzisă sau întreruptă în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, dacă și-au reluat activitatea în condițiile legii.

(2) Ministerele, celelalte instituții publice ale statului sau ale unităților administrativ-teritoriale, inclusiv cele autonome sau independente, regiile autonome, companiile/societățile naționale, societățile comerciale cu capital de stat, precum și cele privatizate, potrivit legii, nu au calitatea de persoane îndreptățite și nu fac obiectul prezentei legi.

Art. 4

(1) În cazul în care restituirea este cerută de mai multe persoane îndreptățite coproprietare ale bunului imobil solicitat, dreptul de proprietate se constată sau se stabilește în cote-părți ideale, potrivit dreptului comun.

(2) De prevederile prezentei legi beneficiază și moștenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite.

(3) Succesibilii care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moștenirea sunt repuși de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi. Cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicita în temeiul prezentei legi.

(4) De cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire”.

Art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

„(2) În dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6)”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 30/2020

Prin **Decizia nr. 30/2020**, ÎCCJ (Complet DCD) a **admis** sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, în dosarul nr. 19.758/3/2018.

Astfel, Înalta Curte a constatat că „în interpretarea dispozițiilor art. 3 și 4 din **Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în coroborare cu prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada**

regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare, în cazul în care, după încheierea unei convenții prin care fostul proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia au înstrăinat dreptul la despăgubire unor terțe persoane, părțile convin desființarea acestei convenții și repunerea lor în situația anterioară, dreptul la măsuri reparatorii al cesionarului nu subzistă. În acest caz, dreptul la măsuri reparatorii în echivalent revine în patrimoniul înstrăinătorului (înstrăinătorilor) plafonat potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (2) sau, după caz, alin. (4) din Legea nr. 165/2013”.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 16/2020
(M. OF. NR. 534/22.06.2020): CODUL DE PROCEDURĂ CIVILĂ
ȘI LEGEA NR. 241/2006**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 16/2020 (M. Of. 534 din 22 iunie 2020)	Complet DCD	Codul de procedură civilă; Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, republicată	Art. 666 alin. (5) pct. 2 din Codul de procedură civilă, prin raportare la pct. 3 din același text normativ și la art. 31 alin. (1) teza finală și art. 31 alin. (17) din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, republicată	Factura fiscală pentru serviciul de alimentare cu apă și de canalizare, emisă pe numele unei asociații de proprietari de către furnizorul acestui serviciu, în baza unui contract încheiat între furnizor și asociație, calificat ca fiind colectiv, este titlu executoriu.

În M. Of. nr. 534 din 22 iunie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 16/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 666 alin. (5) pct. 2 din Codul de procedură civilă, prin raportare la pct. 3 din același text normativ și la art. 31 alin. (1) teza finală și art. 31 alin. (17) din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, republicată.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 666 alin. (5) pct. 2 din Codul de procedură civilă, prin raportare la pct. 3

„Încuviințarea executării silite

Art. 666.

(5) Instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite numai dacă:

2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu;

3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întrunește toate condițiile de formă cerut de lege sau alte cerințe în cazurile anume prevăzute de lege;”

Art. 31 alin. (1) teza finală și art. 31 alin. (17) din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, republicată

„Art. 31 – (1) Furnizarea/Prestarea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare se realizează numai pe bază de contract de furnizare/prestare, care poate fi individual sau colectiv.

[...]

(17) Factura individuală pentru serviciul de alimentare cu apă și de canalizare constituie titlu executoriu.”

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 16/2020

Prin **Decizia nr. 16/2020, ÎCCJ (Complet DCD) a admis** sesizarea formulată de Tribunalul Tulcea – Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, a stabilit faptul că **factura fiscală pentru serviciul de alimentare cu apă și de canalizare, emisă pe numele unei asociații de proprietari de către furnizorul acestui serviciu, în baza unui contract încheiat între furnizor și asociație, calificat ca fiind colectiv, este titlu executoriu.**

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 27/2020
(M. OF. NR. 536/23.06.2020): ART. 997
DIN CODUL DE PROCEDURĂ CIVILĂ ȘI ART. 53 ALIN. (2)
DIN LEGEA NR. 101/2016**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 27/2020 (M. Of. nr. 536 din 23 iunie 2020)	Complet DCD	Codul de procedură civilă	Art. 997	Procedura ordonanței președințiale nu este admisibilă în materia suspendării executării unei garanții de bună execuție aferente unui contract de achiziție publică.
		Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și	Art. 53 alin. (2)	

		funcționarea Consiliului National de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare		
--	--	--	--	--

În M. Of. nr. 536 din 23 iunie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 27/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 997 din Codul de procedură civilă și art. 53 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului National de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **procedura ordonanței președințiale nu este admisibilă în materia suspendării executării unei garanții de bună execuție aferente unui contract de achiziție publică.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 997 din Codul de procedură civilă

„Art. 997 – Condiții de admisibilitate

(1) Instanța de judecată, stabilind că în favoarea reclamantului există aparența de drept, va putea să ordone măsuri provizorii în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

(2) Ordonanța este provizorie și executorie. Dacă hotărârea nu cuprinde nicio mențiune privind durata sa și nu s-au modificat împrejurările de fapt avute în vedere, măsurile dispuse vor produce efecte până la soluționarea litigiului asupra fondului.

(3) La cererea reclamantului, instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.

(4) Ordonanța va putea fi dată chiar și atunci când este în curs judecata asupra fondului.

(5) Pe cale de ordonanță președințială nu pot fi dispuse măsuri care să rezolve litigiul în fond și nici măsuri a căror executare nu ar mai face posibilă restabilirea situației de fapt.”

Art. 53 alin. (2) din Legea nr. 101/2016

„(2) În cazuri temeinic justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, instanța, până la soluționarea fondului cauzei, poate dispune, la cererea părții interesate, prin încheiere motivată, cu citarea părților, suspendarea executării contractului.”

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 27/2020

Prin Decizia nr. 27/2020, ÎCCJ (Complet DCD) a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov – Secția civilă, în Dosarul nr. 504/119/2019, și a constatat că, în aplicarea dispozițiilor art. 997 din Codul de procedură civilă și art. 53 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că *procedura ordonanței președințiale nu este admisibilă în materia suspendării executării unei garanții de bună execuție aferente unui contract de achiziție publică.*

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 31/2020
(M. OF. NR. 539/23.06.2020): ART. 22 ȘI ART. 34 DIN LEGEA
NR. 255/2010 PRIVIND EXPROPRIEREA PENTRU CAUZĂ
DE UTILITATE PUBLICĂ**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 31/2020 (M. Of. nr. 539 din 23 iunie 2020)	Complet DCD	Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local	Art. 22 și art. 34	Despăgubirea stabilită în procedura prevăzută de Legea nr. 255/2010, prin hotărâre judecătorească definitivă, nu este compatibilă cu acordarea de daune moratorii întemeiate pe prevederile art. 1.535 din Codul civil, pentru neplata respectivei sume în perioada cuprinsă între data transferului dreptului de proprietate și data la care s-a finalizat judecata asupra contestației privind cuantumul despăgubirilor. Despăgubirea stabilită prin hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată în procedura prevăzută de Legea nr. 255/2010, este compatibilă cu acordarea de daune moratorii întemeiate pe prevederile art. 1.535 din Codul civil, în cazul în care acestea sunt solicitate pentru
		Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică	Art. 21-27	

				<p>perioada ulterioară datei la care s-a finalizat procedura judiciară de soluționare a contestației prevăzute în art. 22 alin. (1) din Legea nr. 255/2010.</p>
--	--	--	--	---

În M. Of. nr. 539 din 23 iunie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 31/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la **interpretarea dispozițiilor art. 22 și art. 34 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, în coroborare cu prevederile art. 21-27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **despăgubirea stabilită în procedura prevăzută de Legea nr. 255/2010, prin hotărâre judecătorească definitivă, nu este compatibilă cu acordarea de daune moratorii întemeiate pe prevederile art. 1.535 din Codul civil, pentru neplata respectivei sume în perioada cuprinsă între data transferului dreptului de proprietate și data la care s-a finalizat judecata asupra contestației privind cuantumul despăgubirilor.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 22 și art. 34 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local

„Art. 22

(1) *Expropriatul nemulțumit de cuantumul despăgubirii prevăzute la art. 19 se poate adresa instanței judecătorești competente în termenul general de prescripție, care curge de la data la care i-a fost comunicată hotărârea de stabilire a cuantumului despăgubirii, sub sancțiunea decăderii, fără a putea contesta transferul dreptului de proprietate către expropriator asupra imobilului supus exproprierii, iar exercitarea căilor de atac nu suspendă efectele hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirii și transferului dreptului de proprietate.*

(2) *Termenul în care moștenitorii expropriatului defunct se pot adresa instanței judecătorești curge de la data acceptării succesiunii.*

(3) *Acțiunea formulată în conformitate cu prevederile prezentului articol se soluționează potrivit dispozițiilor art. 21-27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, în ceea ce privește stabilirea despăgubirii.*

(4) *Atât procedura de expropriere, cât și obiectivele de utilitate publică ce fac obiectul prezentei legi nu pot fi suspendate sau sistate la cererea vreunei persoane care invocă existența unor litigii privind posesia ori proprietatea imobilului expropriat.*

(...)

Art. 34

Dispozițiile prevăzute mai sus se completează în mod corespunzător cu prevederile Legii nr. 33/1994, precum și cu cele ale Codului civil și ale Codului de procedură civilă, în măsura în care nu contravin prevederilor prezentei legi”.

Art. 21-27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică

„Art. 21

(1) Soluționarea cererilor de expropriere este de competența tribunalului județean sau a Tribunalului București în raza căruia este situat imobilul propus pentru expropriere.

(2) Tribunalul va fi sesizat de expropriator pentru a se pronunța cu privire la expropriere, în cazul în care nu s-a făcut întâmpinare împotriva propunerii de expropriere sau dacă această cale de atac a fost respinsă în condițiile art. 18-20.

Art. 22

Președintele instanței va fixa termen și va dispune citarea proprietarilor sau, după caz, a posesorilor, a altor titulari de drepturi reale sau a oricăror persoane cunoscute care pot justifica un interes legitim asupra imobilelor propuse a fi expropriate.

Art. 23

(1) Soluționarea cererii de expropriere se face cu participarea obligatorie a procurorului.

(2) Instanța va verifica dacă sunt întrunite toate condițiile cerute de lege pentru expropriere și va stabili cuantumul despăgubirilor și suma cuvenită fiecărei părți din cele menționate la art. 22. Hotărârea este supusă căilor de atac prevăzute de lege.

Art. 24

(1) În cazul în care părțile se învoiesc în fața instanței asupra exproprierii și asupra despăgubirii, aceasta va lua act de învoială și va pronunța o hotărâre definitivă.

(2) Atunci când părțile sau numai unele dintre acestea se învoiesc doar cu privire la expropriere, dar nu și asupra despăgubirii, instanța va lua act de învoială și va stabili despăgubirea.

(3) În cazul în care una sau mai multe părți titulare de drepturi asupra imobilelor, deși legal citate, nu s-au prezentat, instanța va putea hotărî în lipsă.

(4) În cazul în care expropriatorul cere exproprierea numai a unei părți de teren sau din construcție, iar proprietarul cere instanței exproprierea totală, instanța va aprecia, în raport cu situația reală, dacă exproprierea în parte este posibilă. În caz contrar, va dispune exproprierea totală.

Art. 25

Pentru stabilirea despăgubirilor instanța va constitui o comisie de experți compusă dintr-un expert numit de instanță, unul desemnat de expropriator și un al treilea din partea persoanelor care sunt supuse exproprierii.

Art. 26

(1) Despăgubirea se compune din valoarea reală a imobilului și din prejudiciul cauzat proprietarului sau altor persoane îndreptățite.

(2) La calcularea cuantumului despăgubirilor, experții, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea

administrativ-teritorială, la data întocmirii raportului de expertiză, precum și de daunele aduse proprietarului sau, după caz, altor persoane îndreptățite, luând în considerare și dovezile prezentate de aceștia.

(3) *Experții vor defalca despăgubirile cuvenite proprietarului de cele ce se cuvin titularilor de alte drepturi reale.*

(4) *În cazul exproprierii parțiale, dacă partea de imobil rămasă neexpropriată va dobândi un spor de valoare ca urmare a lucrărilor ce se vor realiza, experții, ținând seamă de prevederile alineatului precedent, vor putea propune instanței o eventuală reducere numai a daunelor.*

Art. 27

(1) *Primind rezultatul expertizei, instanța îl va compara cu oferta și cu pretențiile formulate de părți și va hotărî.*

(2) *Despăgubirea acordată de către instanță nu va putea fi mai mică decât cea oferită de expropriator și nici mai mare decât cea solicitată de expropriat sau de altă persoană interesată”.*

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 31/2020

Prin **Decizia nr. 31/2020**, ÎCCJ (Complet DCD) a *admis* sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova – Secția I civilă în dosarul nr. 847/95/2019.

Astfel, în **interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 22 și art. 34 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, **forma anterioară modificării prin Legea nr. 233/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local**, coroborate cu art. 21-27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, republicată, Înalta Curte a stabilit că:

- „**Despăgubirea stabilită în procedura prevăzută de Legea nr. 255/2010, prin hotărâre judecătorească definitivă, nu este compatibilă cu acordarea de daune moratorii întemeiate pe prevederile art. 1.535 din Codul civil, pentru neplata respectivei sume în perioada cuprinsă între data transferului dreptului de proprietate și data la care s-a finalizat judecata asupra contestației privind cuantumul despăgubirilor.**

- **Despăgubirea stabilită prin hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată în procedura prevăzută de Legea nr. 255/2010, este compatibilă cu acordarea de daune moratorii întemeiate pe prevederile art. 1.535 din Codul civil, în cazul în care acestea sunt solicitate pentru perioada ulterioară datei la care s-a finalizat procedura judiciară de soluționare a contestației prevăzute în art. 22 alin. (1) din Legea nr. 255/2010”.**

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 36/2020
(M. OF. NR. 541/24.06.2020): ART. 11 ALIN. (2[^]1) COROBORAT
CU ART. 27 ALIN. (2[^]1) DIN LEGEA FONDULUI FUNCICIAR
NR. 18/1991**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 36/2020 (M. Of. nr. 541 din 24 iunie 2020)	Complet DCD	Legea fondului funciar nr. 18/1991	Art. 11 alin. (2 [^] 1) coroborate cu art. 27 alin. (2 [^] 1)	Formularea cererii de reconstituire a dreptului de proprietate întemeiată pe dispozițiile art. 11 alin. (2 [^] 1) coroborate cu art. 27 alin. (2 [^] 1) din Legea nr. 18/1991 este supusă termenului prevăzut de art. 11 alin. (4) din Legea nr. 18/1991.

În M. Of. nr. 541 din 24 iunie 2020 s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 36/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 11 alin. (2[^]1) coroborate cu art. 27 alin. (2[^]1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și anume dacă formularea cererii de reconstituire a dreptului de proprietate întemeiată pe dispozițiile art. 11 alin. (2[^]1) coroborate cu art. 27 alin. (2[^]1) din Legea nr. 18/1991 este supusă termenului prevăzut de art. 11 alin. (4) din Legea nr. 18/1991.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

„Art. 11

(...)

(2[^]1) Terenurile preluate abuziv de cooperativele agricole de producție de la persoanele fizice, fără înscriere în cooperativele agricole de producție sau de către stat, fără nici un titlu, revin de drept proprietarilor care au solicitat reconstituirea dreptului de proprietate, pe vechile amplasamente, dacă acestea nu au fost atribuite legal altor persoane.

(...)

(4) Cererea de stabilire a dreptului de proprietate se depune și se înregistrează la primărie în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

„Art. 27

(...)

(2[^]1) Proprietarii sau moștenitorii acestora care nu s-au înscris în cooperativa agricolă de producție, nu au predat sau nu li s-au preluat la stat terenurile prin acte translativ de proprietate vor putea cere prefectului, prin comisiile de fond funciar, titluri de proprietate conform prezentei legi. Acestor categorii de proprietari și moștenitori le sunt aplicabile numai prevederile art. 64.”

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 36/2020

Prin **Decizia nr. 36/2020, ÎCCJ (Complet DCD) a admis** sesizarea formulată de Tribunalul Maramureș – Secția I civilă, în dosarul nr. 7581/182/2017, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, a stabilit faptul că, **în interpretarea dispozițiilor art. 11 alin. (2[^]1) coroborate cu art. 27 alin. (2[^]1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formularea cererii de reconstituire a dreptului de proprietate întemeiată pe dispozițiile art. 11 alin. (2[^]1) coroborate cu art. 27 alin. (2[^]1) din Legea nr. 18/1991 este supusă termenului prevăzut de art. 11 alin. (4) din Legea nr. 18/1991.**

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD/P) NR. 12/2020
(M. OF. NR. 554/26.06.2020): ART. 269 ȘI ART. 270
DIN CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 12/2020 (M. Of. nr. 554 din 26 iunie 2020)	Complet DCD/P	Codul de procedură penală	Art. 269 și art. 270	Dacă actul de procedură care trebuie făcut într-un anumit termen este trimis prin e-mail sau fax, în ultima zi a termenului care se calculează pe zile, este socotit a fi făcut în termen, chiar dacă actul de procedură se înregistrează la organul judiciar după expirarea termenului.

În M. Of. nr. 554 din 26 iunie 2020 a fost publicată Decizia ÎCCJ (Complet DCD/P) nr. 12/2020 prin care s-a dezbătut sesizarea cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 269 și art. 270 din Codul de procedură penală, și anume dacă actul de procedură care trebuie făcut într-un anumit termen este trimis prin e-mail/fax, în ultima zi a termenului care se calculează pe zile, este socotit a fi făcut în termen, chiar dacă actul de procedură se înregistrează la organul judiciar după expirarea termenului.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

„Art. 269. Calculul termenelor procedurale

(1) La calcularea termenelor procedurale se pornește de la ora, ziua, luna sau anul prevăzut în actul care a provocat curgerea termenului, în afară de cazul când legea dispune altfel.

(2) La calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se socotește ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.

(3) Termenele socotite pe luni sau pe ani expiră, după caz, la sfârșitul zilei corespunzătoare a ultimei luni ori la sfârșitul zilei și lunii corespunzătoare din ultimul an. Dacă această zi cade într-o lună care nu are zi corespunzătoare, termenul expiră în ultima zi a acelei luni.

(4) Când ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează.”

„Art. 270. Acte considerate ca făcute în termen

(1) Actul depus înăuntrul termenului prevăzut de lege la administrația locului de deținere ori la unitatea militară sau la oficiul poștal prin scrisoare recomandată este considerat ca făcut în termen. Înregistrarea sau atestarea făcută de către administrația locului de deținere pe actul depus, recipisa oficiului poștal, precum și înregistrarea ori atestarea făcută de unitatea militară pe actul depus servesc ca dovadă a datei depunerii actului.

(2) Dacă un act care trebuia făcut într-un anumit termen a fost comunicat sau transmis, din necunoaștere ori dintr-o greșeală vădită a expeditorului, înainte de expirarea termenului, unui organ judiciar care nu are competență, se consideră că a fost depus în termen, chiar dacă actul ajunge la organul judiciar competent după expirarea termenului fixat.

(3) Cu excepția căilor de atac, actul efectuat de procuror este considerat ca făcut în termen dacă data la care a fost trecut în registrul de ieșire al parchetului este înăuntrul termenului cerut de lege pentru efectuarea actului.”

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 12/2020

Prin **Decizia nr. 12/2020, ÎCCJ (Complet DCD/P) a admis** sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara – Secția penală în Dosarul nr. 1934/220/2019, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, a stabilit faptul că, în interpretarea dispozițiilor art. 269 și art. 270 din Codul de procedură penală, dacă actul de procedură care trebuie făcut într-un anumit termen este trimis prin e-mail sau fax, în ultima zi a termenului care se calculează pe zile, este socotit a fi făcut în termen, chiar dacă actul de procedură se înregistrează la organul judiciar după expirarea termenului.